

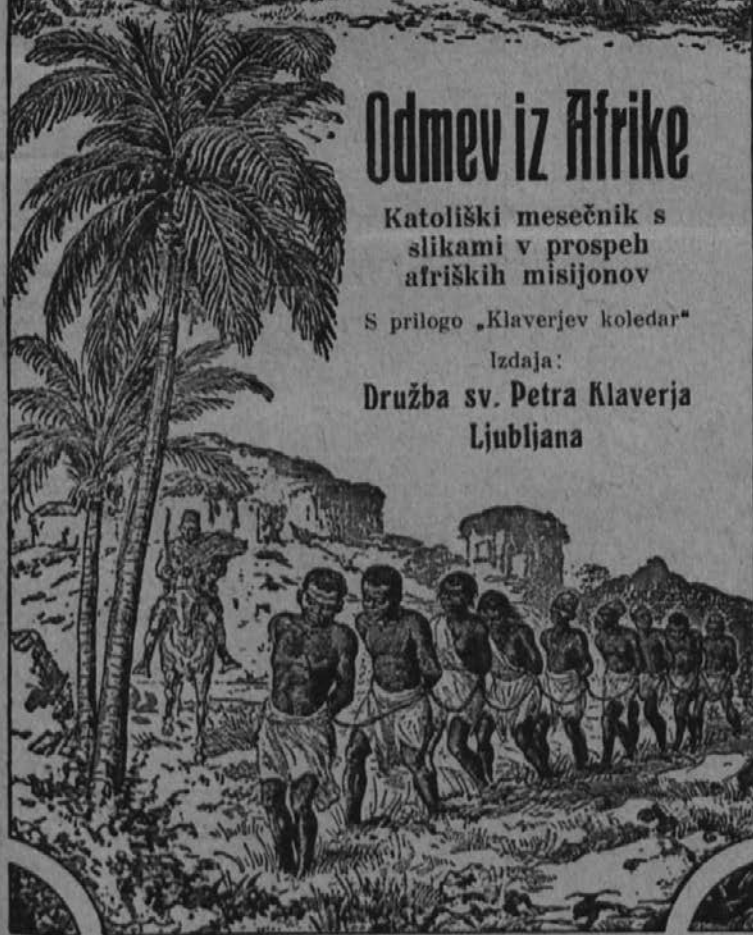
Odmev iz Afrike

Katoliški mesečnik s
slikami v prospeh
afriških misijonov

S prilogo „Klaverjev koledar“

Izdaja:

Družba sv. Petra Klaverja
Ljubljana

„Odmev iz Afrike“

Katoliški misijonski mesečnik. Blagoslovljen po papežih Piju X., Benediktu XV. in Piju XI. Stane za vse leto 10 Din, 6 L, 60 am. cts., 2.50 Š; s prilogo „Klaverjev koledar“ 15 Din, 8.20 L, 80 am. cts., 3.10 S. Naročila in milodare naslavlajte, prosimo, na:

DRUŽBA SV. PETRA KLAVERJA
LJUBLJANA, Metelkova ul. 1.

Za Julijsko Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.
Za Avstrijo: Salzburg, „Claverianum“.

VSEBINA:

Jezušček trka na vrata. — Misijon Marija Trost. — Kaj si žele mnogi misijonarji za božično darilo? — Kaj dosežeš s pomočjo avtomobila. — Prijatelj misijonov piše. — Orožje zoper poganstvo. — Kratka misijonska poročila. — Misijonska sestra kot zobozdravnica. — Blaga duša, ki se je použila kakor sveča v dobrih delih. — Jezuščka v jaslicah je tudi zeblo. — Spreobrnjenje protestantovskega duhovnika. — Uslišane molitve na priprošnjo M. Ter. Ledóchowske. — Kronika.

Darovi.

Došli naši Družbi avgusta.

Za najpotr. misijone v splošnem Din 13.495.75 L 107.60. Za sv. maše Din 1355. Za stradajoče Din 165. Za gobavee Din 150. Za odkup sužnjev Din 2.563.50. Za botrinske darove Din 1.208.75, L 70. Za zamorčke Din 499.75, L 30. Za katehiste Din 160. Za semeniščnike Din 300. L 5.000. Za kruh sv. Antona Din 2.074.75, L 3. Za misijonsko zvezo Din 24. Za mašno zvezo Din 1.440. L 36. Za bolnike Din 127.75. Za afriški tisk in katekizem Din 388.50. Za določene namene Din 2.217. Za določene misijone Din 70. Za šopek sv. Antona Din 347. Za Klaverjevo družbo Din 65. Prispevki podpornikov in udeležencev Din 52. Neimenovana iz Stražišča za najp. misijone 300 Din. Po cerkvi Srca Jezusovega: Za odkup „Anton“ in „Franc“ 300 Din, za kruh sv. Antona 30 Din.

Tisočkrat „Bog povrni“ vsem blagim dobrotnikom!

Spomin za umrle.

† Marija Ana grofica Auersperg, Bokalci. — Marija Kocmuth, Gabere.

Naj počivata v miru!

Pomožne misijonarke za Afriko.

Natanljive podatke o njih delovanju najdemo v knjižici: „Poklic pomožne misijonarke za Afriko“. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova 1.

Jezušček trka na vrata.

Koliko imajo te besede v sebi! Neizmerno veselja, upanja, tolažbe in blagih spominov vzbujaajo te besede. Božič se približuje, Jezušček prihaja . . . Toda ni sam! To pot vodi seboj tudi črne, jokajoče in lačne otroke. Ljubi misijonski prijatelji, berite sledeče pismo zamorca katehista iz Afrike in boste takoj umeli čudno božično darilo in voščilo.

„Rad bi se zavzel za te nesrečne otroke“, piše Jožef Modebe. „Tukajšnje ljudstvo čuti stud in mržnjo do otrok dvojčkov in takih, ki jim poprej v zgornji čeljusti zrastejo zobje, ko v spodnji. Take otroke, ki pridejo na svet v izrednih razmerah, pogani kar zavržejo. Da si ne bi nakopali jeze in maščevanja „Juju“ (hudobni duh ali malik), izpostavijo poganski starši take otroke takoj po rojstvu, ali jih vržejo v reko ali pa jih neso k čarovniku, ki potem ž njimi naredi kar hoče. Čeprav si kristjani prizadevajo, da bi odpravili pri poganih to grdo navado, in čeprav oblast taka grozodejstva kaznuje, vendar ta navada še ni iztrebljena: stotine nedolžnih otrok je neusmiljeno pomorjenih.

Pomanjkanje denarnih sredstev je bilo vzrok, da misijonsko predstojništvo ni moglo tako dolgo misliti na to, kako bi se postavila bolnišnica, oziroma najdenišnica za take sirote. V zaupanju na božjo previdnost in na velikodušnost dobrotnikov smo sklenili, da je treba takoj nekaj storiti, da se omili usoda teh ubogih bitij. Sezidali smo sirotišnico, majhno sicer, a vendar. Oskrbujeta jo dve mladi deklici pod mojim nadzorstvom. Tu sprejemamo uboge otočiče, ki smo jih mogli rešiti iz rok njih neusmiljenih

staršev in jim na ta način zagotoviti življenje in večno izveličanje. Nekateri starši bi prizanesli življenju svojih otrok, ako bi jih ne bilo treba imeti pri sebi v hiši. Kadar moremo dobiti mater dvojčičev, sprejmemo tudi njo. Imamo že kakih 6 parov skupaj z materjo, kakih 12 pa brez nje.

Rekla sem, da je naša sirotišnica borna. Otroci morajo ležati kar po tleh. Ne vemo vselej, kje bi dobili mleko otrokom za hrano in obleko, da ne bi zmrzovali. Imamo namen, da ne rešujemo le dvojčičev, ampak da tudi matere vodimo do prave vere, ki bi sicer nikdar nič o njej ne slišale. Z veseljem omenjam, da smo jih že precej izpreobrnili.

Ljubi prijatelji afriških misijonov, sedaj veste, kaj vam je storiti, da omilite usodo trpečih bratcev in sestic betlehemskega Deteta. Drage rojakinje v Evropi: katera izmed vas mater hoče biti mati otroku, ki nobene matere nima? Lepo vas prosim, molite, da bo naše podjetje prospevalo in nam tudi kaj podpore pošljite za uboge malčke. Naši otroci so stari od enega do pet let!"

Podobna poročila prihajajo Klaverjevi družbi tudi iz drugih misijonov.

Zdaj, prijatelji misijonov, veste, kaj želi Jezušček, ki trka na vrata vaših src. On želi priti na varno in pod streho, ki naj mu jo pripravi ljubezen blagih src. Za plačilo vam bo podelil obilo milosti. On želi, da mu svojo hvaležnost pokažete s tem, da se v zahvalo za njegovo včlovečenje zavzamete za uboge zamorske otroke, ki so še pogani in da pomagате Klaverjevi družbi, da bo mogla postaviti čim več sirotišnic in jasele za zamorske otroke.

Misijon Marija Trost.

Piše misijonar Rafael Kolenc.

Najlepše se vam zahvalim za poslane ministrantovske oblekce in podobice za ljube črne prvoobhajance, katere sem sprejel z velikim veseljem in hvaležnostjo. Naj ljubi Jezus tisočero vse povrne!

Oprostite, prosim, da zopet trkam na vaše usmiljeno srce. Veliko bi rad prosil, pa sam ne vem, kako bi začel, da bi bil uslišan. Z našim g. župnikom sva govorila, da bi nam bilo najbolj potrebno, če bi vam bilo mogoče nam poslati: en vijoličast pluvial, en oltarni križ, kake oltarne svečnike za našo hišno kapelico, eno burzo za sv. blagoslov in jako nujno, eno zeleno mašno obleko. In še veliko

drugega bi prosil, pa si ne upam, ker sem že velik dolžnik. Potrebujemo pa vsega veliko, bodisi za cerkev ali šolo, ker delamo vedno nove cerkvice in šole, kjer imamo skoro vsaki teden sv. mašo, potem si lahko mislite, koliko potrebujemo. Obleke in perila za nas misijonarje in uboge zamorčke imamo tudi malo in še to vse raztrgano.

In še nekaj bi vas rad prosil, čeprav nisem vreden, da bi mi pomagali napraviti eno kapelico Lurške Matere Božje. Je tako lep prostor tu, da si vsakdo misli kako bi bilo lepo, se lepo in daleč vidi. Kapelica bi stala okrog 15 ang. funtov, seveda brez oprave, in za Marijin kip pa sam ne vem, kam bi se obrnil? Rad bi imel, da bi bil vsaj 1 m visok. Oh, kako bi bil celo življenje hvaležen, ko bi se kak dobrotnik oglasil. Tudi veliko zdihljajev bi splavalo k ljubi nebeški Materi Mariji pri njeni kapelici, ker na ta kraj pride zmerom veliko ljudi, zamorčkov in Evropejcev. Smem upati na vašo pomoč, kaj ne?

Z misijonskim delom gre v naših težkih razmerah, sredi različnih sekt, še precej dobro, hvala presvetemu Srcu Jezusovemu. Samo, ko ne bi bila naša blagajna taka revica, bi šlo še vse drugače. Šole so vse prenapolnjene. V Marija Trost pride toliko otrok, da jih skoro ne moremo vzeti pod streho. Sedaj imamo okrog 60 otrok, dečkov in deklic, pri nas na stanovanju in še veliko več bi jih prišlo, pa zaenkrat nimamo prostora. Potem si lahko mislite, da morajo imeti ti mali ljudje tudi hrano 3 krat na dan. Na stanovanju imamo samo bolj revne in take, ki so daleč od tu doma, nekateri po 100 km ali še dalj. Še enkrat se vam prav lepo zahvaljujemo za vaše lepe darove in se vam, blagorodna vrhovna voditeljica, v naprej lepo priporočamo. Ljubi Jezus vam bo tisočero vse povrnil in blažena ustanoviteljica grofica Marija Terezija Ledóchow-ska vam bo tudi gotovo obilo sv. blagoslova izprosila v nebesih za vašo požrtvovalnost.

Kaj si žele mnogi misijonarji za božično darilo?

Uganite ljubi čitatelji! . . . Ne bo vam težko uganiti. Pa saj že veste: **avtomobil!**

Kajpak, ko bi bil človek milijonar, potem bi rad ustregel taki prošnji . . . Toda v teh časih, ko si človek

vedno težje prisluži vsakdanji kruh — kdo bo zdaj na to mislil, kako bi pomagal misijonarjem, da bi prišli do avtomobila?! Je pač auto luksus, ki si ga tudi mi ne moremo privoščiti.

Res: auto je morda luksus v mestu in tudi na deželi, kjer je dosti drugih vozil na razpolago in kjer tudi daljave niso tako ogromne. Misijonarji pa, ki prosijo za auto, ne mislijo niti zdaleč na kak luksus. Auto nadomesti v Afriki enega ali tudi več misijonarjev in omo-goči, da more en mašnik v nedeljo opraviti službo božjo na dveh oddaljenih mestih in tudi sicer večkrat obiskati raztresene verske občine, ki nimajo nobenega duhovnika. Tak reši mnogo duš, ki bi se sicer pogubile. Razen tega more marsikateri misijonar ohraniti svoje zdravje in življenje za misijone le s pomočjo avtomobila, ker more brez truda v največje daljave.

Po vendar: kje naj vzamejo bralci „Odmeva“ denar za auto, ko komaj plačajo naročnino za list?

Čujte predlog, ki bo Vas, drage čitatelje, popolnoma zadovoljil in bo s tem marsikak misijonar prišel do tako zaželenega avtomobila. Naš list šteje gotovo nad 10 tisoč bralcev. Ako izmed teh vsak prispeva le z malo vsoto, bo to zadostovalo za lep

božični auto,

v čast ljubemu Jezuščku, Materi božji in ljubemu zvestemu sv. Jožefu.

Kako vesel božič bi bil to! Božje Dete bi blagoslovilo vsak najmanjši dar za

božični auto.

Darilo morete poslati obenem z naročnino za list ali ali pa tudi posebej na naslov, ki ga berete na ovitku tega zvezka.

Kaj dosežeš s pomočjo automobila!

P. Jožef Stump, oblat Brezmadežne, piše iz misijona sv. Bonifacija v Kimberley 22. julija 1931.

Da Vam naslikam naše delo ob nedeljah, Vam hočem podrobno popisati, kaj sem delal preteklo nedeljo. Tu v misijonu sem ob $1\frac{1}{2}$ 7. in 7. uri obhajal. Potem sem stopil v pripravljeni auto in se hitro odpeljal v Barkley, 35 km od tu. Tam sem imel božjo službo in pridigo. Potem sem se odpeljal 10 km naprej v Goov Hope. Tu je bila druga sv. maša s kratkim nagovorom. Potem zopet dalje v Gongoo, to je druga postaja za domačine 12 km od Goov Hope. Tu sem smel s posebnim dovoljenjem v tretje maševati. Ob 1. sem nekoliko zajtrkoval. Potem je bilo treba

S pomočjo auta opravi službo božjo na treh krajih.

urediti razne zadeve. Ob 3. zopet naprej, 8 km proč, na neko drugo postajo za domačine, kjer sem opravil popoldansko službo božjo. Ostal sem približno 1 uro in se potem odpeljal na zadnjo postajo, kjer sem moral obiskati nekoliko ljudi in drugo jutro maševati. Šele v ponedeljek zvečer sem došel k sv. Bonifaciju, kjer sem moral takoj v šolo in tu poučevati krščanski nauk.

Res: auto nadomesti v Afriki več nego enega misijonarja, to pomeni mnogo ob tem pomanjkanju duhovnikov misijonarjev. Naj bi božično Dete mnogim misijonarjem, ki takega pomočnika še pogrešajo, prineslo auto, ki si ga toliko žele! Vsak dar, ki ga naši dobrotniki dajo za nabavo auta, naj bo bogato povrnjen!

Prijatelj misijonov nam piše:

Dve možnosti sta, da bi se mogli afriški zamorci hitro pokristjaniti, in sicer:

1. Črne katehiste pridno podpirati s finančnimi sredstvi. Ti so domačini in prav dobro znajo jezik svojih rojakov. Ti so zato bolj zaupni do njih. Razen tega žive vedno v stiku z njimi, ko misijonar tega ne more in skrbe, da izpreobrnjenci ne padejo nazaj v napake.

2. Razširjenje avtomobilskih prometnih sredstev. Misijonar brez avtomobila težko izhaja, utruja se, izgubi mnogo dragocenega časa, ako mora 3 tedne ali ves mesec hoditi peš, da tako izmučen in bolehen dospe v naslednjo postajo. Z avtom pa se lahko hitro in ves svež pripelje povsod tja, kamor namerava. Prihodnost je avtomobilov. Ker to vozilo opravi deseterno delo ob istem času. V enem dnevu prevozi do 100 km, v enem tednu obišče misijonar 10 do 20 postaj, ko bi sicer rabil 2 meseca za to.

Misijonar z avtom ni več en misijonar, ampak more storiti delo desetih misijonarjev.

Ko bi vsak misijonar imel avto, bi mi Afriko desetkrat poprej napravili krščansko. In baš to bi mi radi.

(Pošiljalec teh vrstic nam je naznanil, da je pripravljen enemu misijonu v Afriki podariti avto, nekaterim misijonarjem pa poskrbeti po eno motorno kolo. Kdo želi posnemati tega blagega misijonskega prijatelja?)

Orožje zoper poganstvo in krivoverstvo.

Piše msgr. Classe, od Belih očetov, apostolski vikar v Ruandi.

Najboljše in najdragocenejše priznanje Vaši izdaji sv. Pisma, ki ste ga tiskali za naš vikarijat, je sledeča izjava misijonarjev: „To je najlepša knjiga, kar jih imamo v jeziku domačinov. Delu se vidi, da je bilo tiskano z ljubeznijo.“ In res je tako. Naši duhovni, domačini in poglavarji so mi rekli: „Še nikdar nismo videli take knjige. To bo knjiga, ki jo bo hotel imeti vsak kristjan.“ Knjigi dajo posebno ceno slike, ki so prav primerne za naše zamorce. Vedno bomo hvaležni Klaverjevi družbi, ki nam je preskrbela ta mogočen pripomoček apostolstva. To bo najboljše sredstvo, da izobrazimo svoje male in velike kristjane. Biblija gatolika je res lepa knjiga. Naši novokrščenci bodo katehumene zavidali za njo. In ravno prav nam je knjiga prišla. Londonska biblijska družba tiska

sedaj popolno novo zavezo za protestante itd. Tej knjigi bo sledila še stara zaveza. Protestantje so se vrgli na sv, pismo, da bi se tem uspešneje borili zoper katoličane. Bog blagoslovi dobrotnike, ki so razumeli naš žalostni klic:

Zamorček se zahvaljuje za katekizem.

„Otroci prosijo kruha, pa ga ni, ki bi jim ga rezal.“ Vaši družbi, ki je tako vnetá za reševanje duš, se imamo zahvaliti, da krščanskim dušam pri nas ne bo nikdar več manjkalo dušnega kruha; saj jih Jezus tako ljubi!

Kratka misijonska poročila.

P. Riviere iz družbe Marijine (Montfordske) piše iz Shiré: „Jaz sem sedaj skoro čisto sam na postaji Naše ljube Gospe lurske v Limbo. To je zelo obširna misijonska postaja, kjer je treba vzdrževati 72 šol in ka-

pel. To mi je mogoče le s pomočjo starega motornega kolesa, ki mi ga je prepustil nek tovariš za 12 funt. šterlingov, in sedaj pišem na vse strani, da bi mogel spraviti skupaj to svoto. Ubogi pater bi rad zidal cerkev, pa

nima prav nikakega denarja za to. Njegov misijon šteje 5.000 kristjanov in nad 6.000 katehumenov. Tudi jaz želim zidati veliko kapelo v nekem središču, ki se imenuje Molece. Tudi tam je mnogo kristjanov, ki so od vseh strani obkoljeni od fanatične protestantske ločine, ki se imenuje Družba ameriških „adventistov 7 dni“. Moji ljudje hrepene po kapeli in so že vso opeko zvozili v tlaki. Cela zgradba bo stala 60 do 80 funtov sterlingov. Jaz nabiram v ta namen denar. Ali smem upati tudi na Vašo Družbo sv. Petra Klaverja? V vseh misijonih, koder sem bil, smo molili za Vaše cenjene dobrotnike. V Shiré so vsi misijonarji polni hvale o Vas in Vaši dobrotljivosti; zato se tudi jaz spomnim najprej Družbe sv. Petra Klaverja, kadar name-ravam izpeljati kako podjetje ali zidavo. Blagor dušam, ki se zavedajo svoje dolžnosti napram misijonom.“

Sestra Menehould, frančiškanka iz Calais, Abesinija: „Nedavno je nek mlad duhovnik, ki je šel pred kratkim prišel v misijon, krstil pet oseb. To so bile: zastarana mohamedanka, dve madi gobavki in dve mladi mohamedanski siroti. Že dve leti sta se obe gobavki učili katekizma in sta ga prav dobro znali. Mlajša izmed sirot je stara štiri leta. Njen brat in sestra, ki sta starejša, bosta krščena potem, ko bosta zadostno poučena. Štirje drugi gobavci so jokaje prosili, da bi bili deležni te dobrote.“

Ne vem, kaj nam je ljubi Bog namenil to leto: dežja ni, tako da se je koruza čisto posušila. Durah smo sedaj drugič posejali, ker so prvo setev črvi popolnoma uničili. Vedno smo v skrbeh, če bo dosti kruha za vse naše gojence. Vse svoje zaupanje stavimo na svojega nebeškega oskrbnika.

Sestra M. Benvenuta, Dominikanka, Južna Afrika: „Pred

nekaj meseci so tri sestre spre-mile patra na misijon Seven-Oaks. Ilnato kočico, ki med tednom služi za šolo, so priredili za cerkev. Med tem ko je misijonar spovedoval, so sestre pripravile oltar na ta način, da so pokrile nekaj starih zabojev s platnenimi prti. Prte in druge mašne potrebščine so bile prinesle seboj in tudi nekaj cvetlic za okras. Posod za cvetlice pa ni bilo dobiti; zato so vzele kar nekaj starih steklenic in jih ovile s papirjem. Revščina, ki vlada na tej postaji, se ne da opisati. Tudi šolskih potrebščin manjka, sukanca in oblačil ravno tako. Naši zamorci v tem kraju so preravnili, da bi si mogli kupiti obleko, zlasti kjer je družina številna.“

Mati Eleonora Petitpierre, Dominikanka, King Williams Town-a: „Vse naše sestre dominikanke, združene po duhovno z Vašo ustanoviteljico Marijo Terezijo Ledóchowsko, se ljubemu Bogu vsak dan zahvaljujejo za širitev sv. vere tu v Afriki med belimi in črnimi. Sedaj ustanavljamo afriške kongregacije sv. Katarine sijenske, sestre tretjega reda sv. Dominika, ki jim je materna hiša samostan presv. Srca Jezusovega v King Williams Town-u. Imamo 30 samostanov in misijonskih hiš in 40 šol. Nas je 439 sester tu v Kap-provinci in v Transwaalu. V 26. hišah imamo samostanske in misijonske šole, v 4. hišah oskrbujemo bolnike in delamo druga misijonska dela. Naša mati priorinja se imenuje častita mati Avgustina Geisel. Trdno zaupamo, da nam boste tudi v prihodnje pomagali kakor ste nam doslej. Mati vrhovna prednica rabi denarja, da bo mogla zidati nov samostan v Springs v Transwaalu. Zelo bi Vam bile hvaležne ako bi nam poslali raznih potrebnih stvari za v cerkev, svetinje, obleke, orodja itd. Jaz bi te stvari razposlala na vse strani v naše mnogobrojne

misijone. — Vsak dan molimo za Družbo sv. Petra Klaverja.“

Mati Frančiška saleška, usmiljenka v Namurju: „Imamo več misijonskih postaj v belgijskem Kongu. Prva je bila v Kikwite, kjer imamo 600 mladih zamork, da jih vzgajamo in poučujemo v verskih resnicah. Naše šole lepo napredujejo, tudi lekarna dobro deluje, sirotišnica

in gospodinjska šola tudi. Naša druga postaja je Jaza. Ker še ni stara, šteje samo 400 zamork. V teh krajih je treba imeti mnogo denarja, da se more kdo preživeti in vzgojiti, ker prepogosto napravlja požar in vihar velike škode. Zelo bi vam bile hvaležne, ako bi nam potem Družbe svetega Petra Klaverja mogli kaj pomagati.“

Misijonska sestra kot zobozdravnica.

Iz pisma sestre M. Mehtilde, misijonarke sv. Pavla v Kroonstadu.

Nekega dne pride revna zamorka v misijon in toži, da jo zobje bole. Žal mi je bilo, da ji nisem mogla izruvat bolnega zoba in sem ji svetovala, naj gre k zdravniku. Pa je postala žalostno in je rekla: „O, kako se bojim“. Vprašala sem jo zakaj, saj je zdravnik dober in izkušen mož, zob bo takoj zunaj. „Ne“, mi odgovori žena, „zdravnik ni dober človek; je zelo hud na nas zamorce in nikdar nič ne moli. V misijonu pa vedno najprej molimo, potem pa lepo Bog pomaga, da gre bolj po sreči.“ Ker še nisem nikdar dotlej izruvala kakega zoba, si ga tudi sedaj nisem upala in sem ženi dala le neko olajševalno sredstvo. Bila je zelo hvaležna za to in je šla vesela domov.

Tu imajo ljudje zelo slabe zobe in nas vedno nadlegujejo, da jih rešimo bolečin. Nabavila sem si nekega dne klešče in sem poskusila prvo operacijo na neki ženi. Ko je ta zagledala, klešče je začela od strahu trepetati. Najprej sem jo nekoliko omotila, nastavila klešče in rekla: „Angel varuh, pomagaj!“ in zunaj je bil zob! Ko je žena zagledala kri, ji je hotelo priti slabo. Dala sem ji nekaj kapljic in je bila takoj vsa vesela in je rekla: „To je bilo pa dobro!“

Tako sem dobila pogum in sem poskusila še drugo operacijo na nekem možu. Ta je imel pa tako ostre zobe, da se skoro nisem upala začeti. Pa zaupala sem na božjo pomoč, nastavila klešče in zob se je odlomil. Zopet sem nastavila, z močjo potegnila, pa je bil zunaj. Mož mi je povedal, da mu je zdravnik nekoč nalomil čeljust, danes pa je šlo vse tako gladko. Tudi jaz sem bila vesela, da sem mu mogla pomagati. Z božjo pomočjo upam na tem polju še marsikaj dobrega storiti.

Blaga duša, ki se je použila kakor sveča v dobrih delih.

Sestra M. Filomena Čan, avguštinka, poroča v nekem pismu Klaverjevi družbi o smrti njene m. predaice, ki je bila krasen zgled ljubezni do bližnjega na misijonskem polju v Južni Afriki, sledeče:

Sestra Alojzija Gonzaga.

samo me sestre, ampak tudi zdravniki in vsi bolniki.

Ljubi Bog je zahteval od nas žrtev, kot je večje ni mogel za vse sestre v Pjetermaritzburgu. Naša ljuba častita mati je zbolela na vnetju pljuč in ljubi Bog jo je že sedmi dan vzel k sebi. Bila je solnce našega samostana, za Bogom naše vse, nobena stvar nam je ne bo mogla nadomestiti. Bila je močna žena, tako da so celo zdravniki našega sanatorija rekli, da imamo občudovanja vredno prednico. Kot mater smo jo imeli vsi radi; pa ne

Izza 1897 je delovala sestra Alojzija Gonzaga tu v Maritzburgu; 1907 je postala naša draga prednica. Vsako leto je oskrbovala 3.000 bolnikov, vsa njena bitnost se je izčrpavala v delih ljubezni do Boga in bližnjega. Deset let je vstajala ob eni ponoči, da je razbremenila sestro v njeni nočni službi, in je potem delala ves dan do 9. ali 10. ure zvečer. Ko je po 10 letih vendarle prišlo nekaj več sester, ji škof ni dovolil ponočnega vstajanja, a je tudi poslej skrbela, da so bili vsi bolniki vsako noč postreženi in v tej skrbi je prekosila vsako drugo sestro. Podnevi je seveda bila sama povsod zraven. Celo ob nedeljah, ko so druge sestre smele nekoliko dalje počivati, je prišla že ob 3. zjutraj k svojim dragim bolnikom, da je mogla iti sestra, ki je imela nočno službo, k počitku in zjutraj k sv. maši. Če pa ponoči ni bila v sanatoriju, je bila gotovo zjutraj ob 4. že v cerkvi in molila križev pot in opravila duhovno berilo; saj je vedela, da podnevi ne bo mnogo časa za molitve. Pa čeprav je nalagala sebi tako težko breme, je bila do drugih zelo mehkega materinskega srca in ni nikdar dovolila, da bi me sestre vstajale pred pol 5. uro zjutraj in jo v tem posnemale.

Vsakemu kaj dobrega storiti: to je bila njena življenjska naloga. Zato so jo pa stari in mladi, revni in bogati ljubili, in zdaj, ko se je poslovila od nas, žaluje za njo vse mesto in vsa okolica. Rekli so nam, da bi ne bilo tu tolikega žalovanja, tudi ako bi umrla sama angleška kraljica (Maritzburg leži v angleški pokrajini.) Trije najvišji mestni gospodje, ki so prišli k pogrebu naše drage matere, so se izrazili, da sta dve največji ženi na angleških tleh in sicer kraljica Viktorija in naša častita mati. Ti trije gospodje pa niso katoliki. Tudi po nekatoliških cerkvah so molili za našo pokojnico, imeli nagovore o njenem čednostnem življenju in celo nek protestantovski časopis ji je napisal navdušen članek.

Deset let je naša dobra mati delala tudi na to, da bi se sezidal za nas sestre samostan z lastno kapelico, da bi mogle v klavzuri po svojih pravilih bolje živeti. Zdaj bo enkrat njen načrt izvršen, toda še predno je bilo zidovje pokrito, se je preselila v večnost. Bila je vedno tako močna in zdrava in smo mislili, da nas še dolgo ne bo zapustila. Doma je bila v Normandiji, v domovini Male Terezije. Upali smo, da bo dosegla leta svojega očeta, ki je pred nekaj leti umrl kot 90 letni starček; naša ljubljena mati pa je preminula v 69. letu. Umrla je v soboto, 9. avgusta ob 3. zjutraj. Zaspala je brez smrtnega boja, mirno kakor otrok, in kakor hitro so jo deli na mrtvaški oder, se je vsakdo čudil izrazu milobe in lepote, ki se je odražal od njenega mrtvega obličja.

Tudi mnogi duhovniki in misijonarji bodo težko občutili izgubo naše dobre matere. Saj je tudi njim rada pomagala in jim šla na roke in darovala, kjerkoli je kaj mogla. Isto velja o stotinah revežev, ki jim je blaga pokojnica dajala brezplačno hrano in oskrbo. Vsi, vsi čutijo njeno izgubo. Dajala je pač z veliko ljubeznijo in tako, da levica ni vedela, kaj dela desnica. Kakor pa se je trudila, da bi ostala njena dobra dela skrita, Bog je vse videl, in jo bo sedaj za to bogato poplačal. Zato že sedaj molim molitvico, ki je natisnjena na podobici Vaše blagopokojne ustanoviteljice Marije Terezije Ledochowske, in kjer se moli za to, da bi bila povzdignjena k časti oltarja. Ista molitvica je primerna za obedve ženi: za Vašo ustanoviteljico in za našo ljubljeno mater. Ti dve duši sta si bili v življenju tako podobni; obe sta se povživali v ljubezni do Boga in bližnjega, zato naj ljubi Bog obe poveljica. Obe sta bili kakor dve sveči, ki gorita za Boga in bližnjega in ki nista mirovali, dokler ju Bog ni poklical, da jih za njih žrtve poplača v nebesih.

Kako zelo ljuba misijonska mati Marija Terezija še sedaj na nas ljubeznjivo misli in nas z nebes doli podpira, to sem sama skusila. Nad leto dni sem vsak dan molila, da bi se našel kdo, ki bi nam pomagal, da pridemo do tako potrebnih korakov in ogrinjal itd. Pa sem se spomnila na mater zamorcev in začela tudi k njej moliti za pomoč. In res ste nam Vi, gospa vrhovna prednica, poslali vse to in še marsikaj drugega. Silno smo veseli tega. Naj ljubi Bog tisočero poplača Vam in vsem dobrotnikom!

Jezuška v jaslicah je tudi zeblo.

Naslednje, res presenetljivo poročilo nam je poslala sestra Elfleda, misijonska sestra Dragocene krvi iz Monnt Frere 4. julija 1931. (V južni Afriki je med našim poletjem zima).

Danes sneži tako kot pri vas doma v najhujši zimi. Že nad 30 let nisem videla takega snega. Zmrzujemo, da nam zobje šklepetajo, a nimamo niti ene peči.

Ljubega Jezuška v hlevcu je tudi zeblo pa je bil Bog! —

Zelo prav bi nam prišle dobre volnene odeje. To bi bilo lepo darilo za afriške misijone.

Kako se je izpreobrnil protestantovski duhovnik s celo svojo srenjo.

Piše P. Jeger, oblat Brezmadežne, misijonar v Kimberley.

Znano je, da je po nekaterih krajih zelo razširjena pobožnost za izpreobrnjenje ločenih bratov v veri. Tako sem prišel na misel, da bomo tudi v naši kapeli obhajali osmine v ta namen in sicer za izpreobrnjenje tukajšnjih nevercev in krivovercev. Vsak dan smo molili v kapeli po sv. maši s šolskimi otroci nekaj očenašev in češčenamarij v ta namen.

Bilo je predzadnji dan osmine. Sedel sem pred svojo hišo in pisal. Januarja je namreč v Južni Afriki poletje, tako da je prijetnejše delati na prostem v senci, ko doma v sobi. Pa priteče cerkveni strežnik, ki se je dotlej igral z otroci v misijonu, češ, da mi hoče povedati novico. Navadno take novice niso bile posebno važne. N. pr. da je Peter udaril Ivana ali da noče Filip opleti plevla pred

kapelo ali da Tom Jožefu neprestano nagaja namesto da bi ga učil mašnih molitvic. Tako in podobno se je glasilo vselej, kadar so prihajali mašni strežniki s svojimi novicami. Danes pa so bile njih novice bolj važne, kar bomo pozneje videli. Pride Peter rekoč, da hoče neki mož govoriti z menoj. Dal sem ga poklicati. Nosil je duhovski ovratnik, kakršnega nosijo tu v Afriki duhovniki raznih sekt. Bil je domačin. Boječe se je odkril in me pozdravil. Potem me je prosil, če bi mu prodal nekaj križcev. Vprašal sem ga, kaj bo z njimi. Rekel je, da jih hoče dati svojim ljudem v cerkvi. Rekel sem mu: „Dragi moj, pri najboljši volji Vam ne morem dati križcev za ta namen. Le ena cerkev je prava in to rimsko-katoliška, ker le to je Kristus ustanovil. Vse druge cerkve so v zmoti in jih Kristus ni hotel. Ako bi jaz podpiral te cerkve, bi se to reklo da podpiram krivoverstvo.“ Začuden me je pogledal duhovnik in rekel: „Jaz sem pa mislil, da so vse vere enako dobre.“ Nato sem mu na široko dokazoval, da je le naša vera edino prava in edino zveličavna. Pa je rekel na moje veliko začudenje: „Jaz bi tudi rad pristopil k tej veri.“

Bil sem iznenaden; kajti takega odgovora nisem pričakoval. Da mu ne bi vzbudil zastonskih nad, sem mu takoj razložil, da bi v tem slučaju, ako je oženjen, ne mogel biti duhovnik v naši cerkvi. Pa me je vprašal, če ne bi morda mogel biti katehist. Temu sem lahko pritrdil, ker je bil pravilno poročen in bil videti tudi sicer pošten človek. Rekel je, da mora zaenkrat še nazaj k svojim ljudem, da jim pove, kaj namerava in jih morda tudi pridobi za katoliško vero.

Po desetih dneh dobim pismo, ko mi v njem omenjeni duhovnik naznanja, da je pripravljen pristopiti k naši veri z vso svojo srenjo, ki šteje 50 do 60 duš. Milost božja je zmagala na široko. Prostor, kjer je bila ta srenja, se zove med ljudmi „Dobra nada“, kar je zelo značilno. Z božjo pomočjo upamo iz teh ljudi še mnogo napraviti.

Takoj potem sem stvar sporočil apostolskemu administratorju. Ta je bil tega zelo vesel in mi odpisal, da hoče prvo prosto nedeljo iti z menoj na kraj Dobre nade obiskat novo srenjo. Neko poletno jutro sva se podala na pot. Jaz sem maševal v Barkly, ki leži v bližini one srenje. S pomočjo nekega domačina sva potem našla naselbino Dobre nade, toda glejte: duhovnika z imenom Dithebe (kakor se je zval moj znanec) nihče ni poznal. Ljudje niso hoteli nič slišati o naši veri. Šla sva ob reki, ki teče v bližini Barkly-ja in povsod spraševala, pa povsod brez

uspeha. Dospela sva na neki kraj, kjer so domačini imeli protestantovsko „službo božjo“. Seveda naju niso posebno prijazno sprejeli. Vendar sva nazadnje dobila nekega moža ki mu je bilo znano ime Dithebe. Bil je pripravljen, da naju spremi k njemu 6 milj daleč.

To je kraj kjer izkopujejo dijamante. Tla so na široko vsa razkopana; v bližini pa je raztresenih več koč domačinov, ki pomagajo kopati podjetnikom. So to silno revni ljudje; ker belokožci jih za njih delo zelo slabo plačajo. Da se morejo preživeti, redijo posamezni še par koz. Z velikim veseljem so naju sprejeli.

Jaz sem imel najprej kratek govor v jeziku Sesutho o izpreobrnjenju sv. Pavla in sem prešel v drugo izpreobrnjenje: njih verskega učitelja, ki ga je na potu v Kimberley na praznik Izpreobrnjenja apostola Pavla dohitela milost božja. Opominjal sem jih, naj ostanejo stanovitni do konca kakor imajo zgled v apostolu Pavlu. Med govorom mi je burja zanašala pesek v oči. Potem, ko je tudi msgr. Meysing izpregovoril nekaj besed, se je veter polegel, a pričelo je deževati; toda to ni oviralo ljudi, da ne bi ostali na mestu. Potem smo šli v predikantovo hišico, da se še nekoliko pogovorimo. Ves čas so ljudje čakali zunaj in peli cerkvene pesmi toliko časa, da sva se morala posloviti od dobrega ljudstva.

Seme je vsejano in poganja prve korenice.

Uslišane molitve

na priprošnje služabnice božje Mar. Ter. Ledóchowske.

Priporočala sem se služabnici božji Mariji Tereziji in sem na njeno priprošnje prišla do zaželenega cilja. Pošiljam v zahvalo obljubljenih 120 Din za odkup zamorske deklince Anica. Sedaj se ji priporočam za ljubo zdravje in tudi obljubim dar, če bo prošnja uslišana.

Zahvaljujem se Mariji Ter. Ledóchowski za uslišano prošnjo in darujem za misijone 220 Din. M. O. Škofja Loka.

Prav srčna hvala za ljubko podobico s koščkom obleke od blagopokojne Marije Terezije Ledóchowske. Visoko čislam ta dragoceni zaklad. S hvaležnim srcem naznanjam, da sem bila uslišana v dveh in zelo mučnih zadevah od te blage služabnice božje. Objubila sem javno zahvalo in dar za misijone, kar sedaj z veliko hvaležnostjo izpolnjujem. Priporočam se ji še v neki tretji zadevi, tudi tu trdno pričakujem pomoči. M. V. Ptuj.

Imela sem prestati hudo operacijo, katere sem se radi moje priletnosti (72 let) seveda bala. Priporočila sem se vaši častiti

ustanoviteljici, služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, in neprestano sem imela njeno sličico z relikvijo pri sebi. Operacija je šla tako lahko izpod rok, da so se sestre kar čudile. Služabnici božji se najiskrenejše zahvaljujem in pošiljam 100 Din za uboge misijone. Priporočam se ji še nadalje v neki mučni zadevi.

Ema Trobiš, Grad Brežice.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo in pošiljam dar 150 Din.

R. Janez, Ključarovci.

V neki zadevi sem se zatekla k služabnici božji Ledóchowski, obljubila dar in objavo v „Odmevu“, če bom uslišana. Res sem bila uslišana ter se ji najiskrenejše zahvaljujem in izpolnjujem svojo obljubo.

A. P. Radeče.

V zahvalo za uslišano prošnjo po služabnici božji M. Tereziji Led. pošiljam 100 Din za najpotrebnejše misijone in se ji še nadalje priporočam.

C. B. Loboje.

Iskreno se zahvaljujem blagopokojni grofici Mar. Ter. Ledóchowski, ker sem bila neštetokrat že deležna njene pomoči. Posebno pa mi je zadnji čas kar čudežno pomagala. V naši okolici in še posebno v naši vasi je morila strašna nalezljiva bolezen, ki ni prizanesla ne mladim, ne starim. V tem velikem strahu sem se zatekla do služabnice božje Marije Terezije ter ji izročila v varstvo svojega očeta, otroka in sebe. Čeprav je bila bolezen že tudi v naši hiši, se vendar nas treh oseb ni niti en dan dotaknila. Zato se prav pristréno zahvaljujem Bogu in Mariji Ter. Ledóchowski, da smo bili rešeni po njeni priprošnji. V zahvalo pošiljam dar 25 Din za katekizem enemu zamorčku. Priporočam se ji še nadalje.

Ver. Šomen, Brezovica.

Priporočila sem se služabnici božji M. Tereziji Ledóchowski in sem bila uslišana. V zahvalo pošiljam 60 Din za kruh sv. Antona.

M. O. Sv. Lovrenc.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v neki važni zadevi. V zahvalo pošiljam dar 40 Din.

Helena Guček, Jankova.

Prip. uredn. V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se mi v vsem, kar se je v zgoraj omenjenih uslišanjih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski se priporočajo: B. F. Ljubljana za pomoč v važni zadevi in daruje Din 58-50. — M. O. Javorje za zdravje. — I. K. Črnuče v zelo važni zadevi in obljublja dar, če bo prošnja ulišana.

Nahajala sem se v veliki denarni stiski, nisem vedela, kam naj se obrnem za pomoč, kar mi ponudi neka gospa eno številko vašega „Odmeva“ in mi svetuje, da naj se zatečem k služabnici božji Mariji Tereziji Ledóchowski, da bom gotovo dobila pomoč. Obrnila sem se s polnim zaupanjem na vašo častito ustanoviteljico, da mi pomaga v moji potrebi. Če bom uslišana, pošljam dar za uboge afriške misijone.

N. N.

Zapiski Družbe sv. Petra Klaverja.

Cerkveno slavnost v čast sv. Petru Klaverju smo obhajali letos v nedeljo, dne 11. oktobra v cerkvi sv. Jožefa pri čast. oo. Jezuitih v Ljubljani. Ob 6. uri zvečer je bila misijonska pridiga, katero je imel msgr. dr. Josip Ujčič. Prečastiti govornik je z ognjevitimi besedami orisal bedo naših ubogih črnih bratov in sester tam v Afriki, ki še vedno ječijo v dušnem in telesnem suženjstvu. Prepričevalno je dokazoval, kako so potrebni pomoči ter vernikom toplo priporočal, da naj bodo radodarni in pomagata vsak po svoji moči. Saj misijonska miloščina vselej prinese bogati blagoslov nazaj: na vsakega posameznega darovalca, kot na celo škofijo. Velečast. gospod govornik je zaključil lepo misijonsko pridigo z besedami: „Naj kraljuje Kristus Kralj do skrajnih mej zemlje nad vsemi narodi!“

Nato je bil rožni venec in sv. blagoslov. Po sv. blagoslovu se je dala v poljub relikvija velikega apostola zamorcev, sv. Petra Klaverja, med tem se je pobiralo za uboge afriške misijone. Kljub težkim sedanjim razmeram in splošni bedi so navzoči radovoljno prispevali vsak po svoji moči za najbolj ubožne med ubogimi, za poganse zamorce. Iz vsega srca se vsakemu posebej zahvaljujemo in kličemo: „Tisočkrat Bog povrni!“

Na tem mestu naj bo izrečena tu velečastitemu gospodu govorniku naša skromna in spoštljiva zahvala. Naj presv. Srce Jezusovo blagoslovi vsako besedo, da obrodi stotern sad. Iskrena zahvala vsem obiskovalcem lepe misijonske slovesnosti!

Popolni odpustki,

ki jih lahko dobijo udje Družbe sv. Petra Klaverja
pod navadnimi pogoji:

Dne 21. decembra, na god sv. Apostola Tomaža.

Dne 27. decembra, na god sv. Apostola Janeza Ev.

DUŠNA PREMIJA.

V namen naročnikov „Odmeva“ in dobrotnikov Družbe sv. Petra Klaverja opravijo afriški škofje in misijonarji letno 500 sv. maš.

Ponatis člankov iz „Odmeva iz Afrike“ ni dovoljen, ponatis misijonskih pisem in poročil le z natančnim podatkom virov.

Izdaja Klaverjeva družba v Ljubljani.

Odgovorni urednik: prof. Watzl.

Za tiskarno „Tiskovnega društva“ v Kranju: Jos. Linhart.

Miklavževo in božično darilo!

Izvanredna priložnost!

Misijonski prijatelji, nabavite si za malo denarja lepe knjige:

4 povestne knjižice za

5 Din

1. Škapulir sužnja.
2. Zgodba male Marije.
3. Janko in njegov angel.
4. Male pomožne misijonarke.

4 igre za dekleta, samo

8 Din

1. Afindra, zamorska deklica.
2. Umijmo zamorčka.
3. Klic božji.
4. Lakota v črni deželi.

3 igre za mladeniče, samo

10 Din

1. Tam daleč za morjem.
2. Misijonar.
3. Naprednjak ob Kongu.

Te nizke cene trajajo samo do novega leta

Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja
v Ljubljani, Metelkova 1

Poštnina posebej.

Priporočila v molitev.

Ljubljana — Trstenik — Brežice — Št. Vid nad Cerknico —
Železniki — Tržič — Zadobrava — Kranj — Vajcen — Gor. Lo-
gatec — Studenci pri Mariboru — Kleče Sardinjivas.

T. Z. sv. Antonu in Mariji Ter. Ledóchowski. Obljubi dar in
javno zahvalo, če bo uslišana. — N. N. Veržej, Materi Dobrega
Sveta, sv. Mali Tereziki, Mariji Tereziji Ledóchowski, za milost
poklica in še druge važne zadeve. Če bo prošnja uslišana oblju-
bim dar in javno zahvalo v „Odmevu“. — Cecilija P. sv. Antonu
in Mar. Ter. Ledóchowski v neki družinski zadevi. Obljublja dar
če bo uslišana. — T. V. Dev. M. P. Materi Božji in Mariji Tereziji
Ledóchowski v zelo važni zadevi.

Zahvale z darovi.

V čast presv. Sreč Jezusovemu in Marijinemu, sv. Jožefu,
sv. Antonu, Mali Tereziki, Mariji Tereziji Ledóchowski in drugim
patronom: F. Č. Vel. Kostrevnica (Din 140—); B. J. Šmihel nad
Moz. (Din 43—); L. D. Orlica (Din 100—); F. G. Ljubljana (Din
50—); J. K. Dobrina (Din 57—); N. N. (Din 30—).

Pridobivajte „Odmevu“

novih

naročnikov

NAGRADE:

za 1 novega naročnika:

lepa povestica „Znamenita Marička“,

za 2 nova naročnika:

povest „Francek zbiratelj“,

za 3 nove naročnike:

barvan ščit presv. Sreča Jezusovega na kartonu in litanijske sv. Petra Klaverja,

za 4 nove naročnike:

lepo božično igro z deklamacijo in 2 razglednici,

za 5 novih naročnikov:

lepo podobo 18x28 Matere Dobrega Svéta in spomin-sko sličico služabnice božje Marije Terezije Ledó-chowske,

za 10 novih naročnikov:

2 lepi podobi 18x24: Mati Dobrega Svéta in sv. Peter Klaver,

za 20 ali več novih naročnikov:

(izvolite po želji): Blagoslov sv. Očeta s podobo, ali pa: sliko 39x50 Matere Dobrega Svéta, ali pa sliko sv. Petra Klaverja 39x50.

Letna naročnina za „Odmev iz Afrike“ Din 10.—.

Važno! Nagrado dobijo **samo tisti**, kateri so za nove naročnike obenem poslali tudi **naročnino!**

Čast. gg. kateheti, zavodi, družbe in drugi naročniki, kateri imajo naročen „Odmev“ ali „Zamoréka“ vsaj 10 izvodov pod enim naslovom, **dobijo popust!**

Naslov:

Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1.